

Leipää ja sirkusta

Panem et circenses, vinoili roomalainen runoilija Juvenalis. Leipää ja sirkushuveja, ne riittävät pitämään rahvaan rauhallisena ja kulloisenkin keisarin tukevasti vallan kahvassa. Ei ole ihan tuulesta temmattu näinäkään aikoina.

Ovet sirkuksiin ja muihin kulttuurihuveihin on pidetty pääosin kiinni. Ihan kaikkia ei ole sentään suljettu. Saa mennä ravintolaan ja baariin huvittelemaan. Kaikkia sirkushuveja ei uskalleta lopettaa.

Hesarin nykyinen pilapiirtäjä, Fingerporista tunnettu Jarla osui naulan kantaan. Pilakuvassa kävijä ihmettelee, että tarjotaanko eduskunnassa alkoholia. Joku edustajista vastaa, että eihän näin suuria kokoontumisia muuten saisi järjestää.

Saattaa tuntua tekopyhältä julistaa, että kyllä kansa kaipaa kulttuuria. Väitteessä piilee kuitenkin totuuden ydin. Asiasta saatiin vahva näyttö, kun pari merkittävää museota aukeni. Kävijämäärää rajoitettiin niin, että piti varata käyntiaika. Varausjärjestelmä tukehtui kuin suurimmassakin rokkikonsertissa.

Isot kulttuuritoimijat meillä ja muualla lähettävät ilmaiseksi hienoja esityksiä niin telkkarin kuin netinkin kautta. Vaikka kuva on hoodeetä ja ääni hifiä, elämys ei välity. Jo pelkästään kolmiulotteisuuden puute latistaa tunnelmaa. Sama koskee urheilua.

Onneksi sentään on kirjat! Kirjastojen on annettu toimia rajoitetusti. Lainausmäärät hipovat huippua. Suositujen teosten jonotusajat revähtivät kuin hoitojonot. Myös kirjojen myynti sujuu hyvin.

Lainastot ovat ihan jees, mutta oma kirja on kutaa. Kotiin on kertynyt joitakin kaanoniin kuuluvia järkäleitä. Minulla on tapana pitää lukiessani aina lyijykynää saatavilla. Omaan kirjaan voi raapustaa mieleen tulevia kommentteja. Nyt kun on taas tullut kahlattua uudestaan pari raamattua, vanhat marginaaliin merkityt viisaudet ovat ihan euforiaa.

Parhaimpia sirkushuveja ovat järjestäneet suurten maiden hallinnot. Trumpin loppukaudesta tuli tositeeven juhlaa, eikä tarinalla tunnu olevan loppua.

Englannissa hortoillaan. Maa on koronan hoidossa kehittyneiden maiden pohjamutaa. Rokottamisessa saatiin alkuun koko kansaa koskeva ihmiskoe nopeasti ja teatraalisesti. Rahtiliikenne tökkii, ja tuore ruoka mätänee satamien ja tullien rekkajonoissa.

Makoisinta viihdettä järjestää kuitenkin naapurimme Venäjä. Putin päätti panna paremmaksi kuin Ceaușescu ja rakentaa Mustanmeren rannalle jättimäisen palatsin. Siihen kuului myös maanalainen jääkiekkostadion ja 700 euroa kappaleelta maksavat vessaharjat.

Työntekijät kertovat nyt, että palatsi saatiin kyllä lähes valmiiksi. Pian havaittiin, että hienot ja kalliit paikat olivat yltympäriinsä homeessa. Purettiin ja rakennettiin uudestaan.

Vaikka naapurin meno ärsyttääkin, pidän vanhoista venäläisistä klassikoista ja niiden viisauksista. Olen myös mieltynyt Aleksandr Solženitsyniin, joka melkein yksin kaatoi koko kommunistidiktatuurin. Teoksessaan ”Elokuu neljätoista” hän kuvaa Tannenbergin taistelua ja Venäjän Saksalle kärsimää häpeällistä tappiota.

Suunnattoman tappion valjettua eversti Svetšin surkuttelee ja toteaa kollegalleen, nuorelle eversti Vorotyntseville: ”Venäjän on nimenomaan oltava pölkkypäiden hallinnassa, se on Venäjälle välttämättömyys.”

pajen.fi